

Viliam
Význam
poviedky

(Úryvok)

Sám autor o rozhodný; J. Felizok. (Obe chara-
dojmu, akým sa čosi omnoho pocí-
ludom i sebe sa v ktorých sa hrde-
známym človekom.

Ale vy ste sa tie-
ste malí pocit, ale

Potom sa obra-
zistili ste záro-
sám seba, ale b-
iba úzkosť vzbli-
A hnev, nenávist
ktoré už nie je s-
princíp? Princíp?

Takých miest, presné zmapova-
sa nám za „zmy-
tuálny rozmer –
významový aspe-

Na Johanides-
ko-evokačnej úro-
predstavu z psy-
bulačných (činy)
malomestským p-
my evidentné a l-

obrazy, ako napr. obraz dáždnikov-motýľov v novele *Súkromie atď.*) Všetky tieto „znamenia“, ktoré nie sú ničím iným než „znameniami“ mocnej básnickej schopnosti mladého autora, schopnosti vi- dieť skutočnosť novo a prekvapujúco, nás presvedčajú, že tento mladý prozaik patrí medzi našich najnadanejších básnikov. A ak niečo možno priamo nazvať predznakom kladu celej jeho knihy, tak je to práve táto jeho poetická sila.

Nie je v našom zámere dotýkať sa Johanidesovho vzťahu k modernej západoeurópskej próze. Je isté, že autor dobre pozná jej posledné vývinové etapy a že sa všeličo naučil z modernej literárnej techniky od Sartra (od tohto najmenej), od Camusa (od tohto viac) i od mladých francúzskych prozaikov, napríklad od Butora (od toho najviac). To všetko je, koniec koncov, v poriadku. Nazdávam sa však, že jednako len jeho kniha vyrástla predovšetkým z autorových najvlastnejších fondov, z celého jeho životného pocitu a názoru na človeka a svet. Nesporne tu ide o autora, ktorý vážne roz- myšľa o základných otázkach života a snaží sa preboriť k pravde o človekovi a živote silou vlastného preníkavého pozorovateľského talentu i silou svojho básnického umenia.

Dozaista by sme si neželali, aby celá naša próza išla jedine tou cestou, na ktorú sa dal Ján Johanides. No som presvedčený, že naša moderná próza musí byť viacvrstvová a že v nej má mať miesto i tento druh slovesného umenia, ktoré vedome a zámerne hľadá nové výrazové možnosti a überá sa smerom, akým sa u nás dosiaľ išlo len sporadicky. Na adresu kritikov, ktorí sú azda ešte plní nedôvery k Johanidesovým technickým experimentom, neostáva nám nič iné než odcitovať výrok Moliérovej Angeliky: „Starí, pán môj, sú starí, a my sme ľudia dneška!“ Akou inou cestou môže sa uberať dnešok v našej literatúre než cestou hľadania nových výra- zových a umeleckých možností?

1971

(48)